

ANA RISTOVIĆ

Sonce v Jaffa keksu

Pozor, pesnik!

Na svetovni dan poezije
sem se ustrašila, da bom naletela
na pesnika v supermarketu.

Kruh bo izpuhtel iz mojih rok.
Sol bo postala biblijska.
Meso v izložbi
bo tudi del mojega telesa.
In vsaka kost bo citat Adamovega rebra.
Med policami z destilatoma
anakreontike v vinskih buteljkah
bom preživela edino pijana.
Skozi vrečke s krompirjem
bo pokukal Seamus Heaney:
če ga nesem domov, bo edina želja,
da bi bila ljubka ovčica na irskih poljih.

Lahko si kupim samo še
ne upesnjeni ketchup,
hrano za pse – saj pasji želodec nikoli ni bil
povzdignjen v čudež;
ali wc papir: ljubezenska mitologija
še zmeraj ni prispela do wc-ja

in nihče ni primerjal svoje žalosti
z zapuščenim bidejem.

Toda poezija je, pesnik moj,
kategorični bide –
če se želiš ugnezditi v njej,
mora duša vsebovati
vsaj nekaj ženske mehkobe.

Na svetovni dan poezije
sem se ustrašila:
preplavili so ceste
kot ptice iz Hitchcockovega filma.

Po takšni izkušnji
se bom ustavila pred pečico
kot Sylvia Plath.
In bom razmišljala,
kaj naj dam vanjo.

Obrisale ti bodo sled šminke z zob,
medtem ko boš
govorila o nečem pomembnem; pazljivo,
s konico najbolj nežnega prsta, in bodo rekle:
počena nit tvoje nogavice
pelje vse do Pariza in nazaj, toda
vzorec na nogavicah je dober, izbran z okusom,
po zadnji modi; uščipnile te bodo
za trebušček in rekle: Ej, ljubica, malce si se zredila;
z eno potezo
ti bodo snele madež maskare z obraza, nežno,
kot da brišejo otroško ritko, in prhljaj, ta prhljaj
s tvojega sakoja, kot da je sneg, ki si ga
v njihov dom prinesla povsem slučajno,
očistile ga bodo
z roko namesto z metlo,
z nasmeškom na obrazu:
še zmeraj imaš probleme z zobmi,
srce, tisti se ti kar blešči, in rekle bodo: porcelan
porcelan, išoč porcelan tudi tam, kje porcelana ni,
ženska solidarnost, drobtinica poleg drobtinice,
solidarne, vedno

Do Revlona, Max Factorja, Lisce,
Palmoliva, L'oreala, Max Mare,
Niveje, Polzele in Oil Olaza,

In bodo rekle – ne, svet se nikakor ne vrti
samo okoli vrhov Visokih pet

In odpeljale bodo svojega angela varuha
naravnost v solarij in
namakale njegova krila
v mehčalcu, za dostojne solze,
in v varekino, za dostojno nebo,
povsem nedoločenega spola

Tolarji in dinarji

Tolarji in dinarji se mešajo v mojem žepu:
zenit in sončni mrk
istočasno, z obeh strani neba.

Second hand na beograjskih Terazijah
že dve leti prodaja mojo kožo:
prozornosti odštevajo
zadnje ure mode.

Krojačnica v Zemunu
skupaj z mojimi očmi ponuja trikrat dražje
gumbe, odtrgane z uniform
pijanih generalov.

Moja vulva plava po Ljubljani:
zaman išče suha polja,
upajoča na vnaprej plačan honorar
za trajno namakanje.

Moja glava pa je podstavek
ukradenega spomenika:
zgodovina zmag in porazov,
na kolenih, samo za eno noč.

Ljubi, imava toliko,
kolikor zahteva trimesečno dovoljenje
za zrak tvoje države. In toliko,
kolikor od naju zahtevajo
račun za telefon in kanalizacijo:
pretok različnih informacij
v isti smeri.

Sama svoje lastno zavarovanje
in kraljestvo kreditov:
ti in jaz, najmanjša država na svetu,
z revolucionarnim programom
vedno v načrtu.

Izbirava lahko med zgodbo ali pesmijo,
kar je isto, kot izbirati
med operacijsko mizo in
sobo za intenzivno nego.

Danes bova jedla papir z omako,
jutri bo na meniju že
poprana depresija.

Topa šivanka

Moraš biti vsaj malce nor,
da bi na glas izgovoril: to je žalost.
Toda:
danes sem kot tista čokoladica
Živalsko kraljestvo,
ki sem jo kot otrok redno jedla
na poti v baletno šolo.

Tanka je ta sladkost.
In ni več slikice spodaj,
ni več majhnih zveri,
ki bi se oglašale z rjutjem.
Tovarniška napaka, srce, danes,
in to je to,
tam koraka nekdo drug.

Dohitevajo naju dnevi
s spojenimi začetki in konci:
konec niti poleg drugega konca
nad težo tope šivanke.

V lepljivem popoldnevu majhne stvari težijo k ednini:
treba bi bilo ločiti zobni krtački,
prvič kupiti tekočino za leče samo zase,
zjutraj naliti enkrat manj vode v džezvo.

In Sonca ni več, razen v Jaffa keksu.

Prevedel Aleš Čar